

KRKAVČÍ LEST

HOST

YOON HA LEE

„Skvěle vystavená, dechberoucí space opera.“
N. K. Jemisinová, autorka trilogie Zlomená země

Přeložila Dana Krejčová

KRKAVČÍ LEST

Y O O N H A L E E

Brno 2020

Raven Stratagem

Copyright © 2017 by Yoon Ha Lee

All rights reserved

Cover art © Chris Moore

Translation © Dana Krejčová, 2020

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0376-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-0377-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0378-0 (MobiPocket)

Kapitola jedna

Velitelce podplukovníka kel Brezana právě hodili na krk potlačení hafnské invaze. Zmatek Brezan očekával, jenom ne takový. Generál kel Chirujev totiž musela svůj roj narychlo poskládat poté, co Hafnové před osmnácti dny úkladně zavraždili generála kel Chrenku. Podle Brezanových zkušeností úkladná vražda ještě nikdy neznamenalala, že zmatek bude *menší*.

Brezan byl jedním z Chirujeviných personálních důstojníků. Byla to lepší pozice, než v jakou vzhledem k nejednoznačným poznámkám ve svém profilu kdy doufal. Chirujevin roj byl obrovský, což odpovídalo hrozbě, jakou kelské velení předpokládalo. Na Brezana udělalo dojem, kolik za tak krátkou dobu dokázalo spláshit lidí. Jako velitelskou mŕu dostala Chirujev jednu ze šesti hexarchátních žáromŕ, největších a nejvýkonnějších válečných plavidel. Kromě žáromŕy *Hierarchie hojnosti* tvořilo roj dalších sto devatenáct korouhvvových mŕ a osmačtyřicet zvědomŕ. Kelské velení jim sdělilo, že Hafnové postoupili do Odstrčené marky. V této části vesmíru panoval klid, co Brezan pamatoval, protože byli zdejší lidé na vpád méně připravení, než bylo všem milo. A oni přitom trčeli tady, čekali v přenosovém bodě, protože kelské velení ve své nekončné moudrosti rozhodlo, že připojit k nim jednoho jediného

kapitána s tajnými rozkazy je natolik důležité, že stojí za to kvůli tomu Chirujevin roj zdržet.

Brezan strávil posledních třiasmdesát minut pročitáním profilu té zatracené ženské, přičemž se ovládal a nekopal do terminálu. Bylo mu jedno, jak je dobrá v kalendářním válčení. Jestli se její transport neozve v příštích dvanácti minutách, doporučí, aby vyrazili bez ohledu na ni a navíc kelskému velení sdělili, ať se ráčí jít bodnout. Hafnové už zanechali města na osmi planetách ve zkrystalizovaných troskách. Prioritou bylo postavit se jim raději dříve než později.

Kapitán kel Čeris. Její dřívější záznamy ukazovaly, že je schopná, nakolik bývají schopní důstojníci pěchoty, s jednou zvláštností. Měla vlohy pro matematiku. Niraiové, frakce, k níž patřila většina hexarchátních vědců a techniků, se ji na základě toho pokusili zverbovat. Ona se však upnula na to, že se přidá ke kelům — něco, o čem Brezan sám trochu věděl —, a podle onoho vtipu kelové dobrovolníka nikdy neodmítnou.

Zajímavější bylo, že Čeris byla Mwenninka, patřila k menšině, o níž v podstatě nikdo ani nevěděl. Pravda, v mezihvězdném uskupení, k němuž náležel bezpočet planetárních soustav, to nebylo nic divného, jenomže Mwenninové se navíc drželi při zemi a službě ve frakcích se vyhýbali. Brezan nepochyboval o tom, že jejich existence je tolerována pouze proto, že jich je nepatrný počet i v soustavě, kde se usadili, a protože když došlo na kacíře a cizince, kteří by se možná mohli stát kacíři, měl hexarchát i bez toho dost starostí. Přesto si Čeris vedla docela dobře, vzhledem ke svému původu.

Když o tom tak Brezan uvažoval, zalila ho hořkost. Sám pocházel z vážené kelské rodiny, starší sestra sloužila ve štábu *generála Inesser*, kurva, ale on se nikdy nedostane příliš vysoko, a věděl to. Někteří vojáci pronášeli pohrdavé poznámky ohledně faktu, že má ženské tělo, když si mysleli, že je neslyší. Ale ostatní důstojníci se chovali zdvořile a on o nic jiného ani

nestál. Ostatně, povýšení mu brzdily poznámky o vznětlivosti a nekonvenčním uvažování v profilu.

Čeris se také nedokázala vyhnout potížím, přestože její předchozí záznamy byly dobré. Nedávno se zapletla do obléhání Pevnosti rozsypaných jehel, již se zmocnili kacíři tajně spolupracující s Hafny. Brezan se domníval, že v záznamech je vynecháno něco důležitého, jenomže většina podstatných částí podléhala utajení. Dokonce i přímé dotazy generála Chirujev narazily na obstrukce.

Ještě lepší bylo, že kelské velení postavilo u Rozsypaných jehel do pole nemrtvého generála šaos Jedaa. Nikdo nepopíral, že Jedao je vynikající taktik, ale kromě toho to byl i šílenec a kdysi u pevnosti Peklavír zmasakroval dvě armády, z nichž jedna byla jeho vlastní. Kelský roj vyslaný k Pevnosti rozsypaných jehel, kde měl zatočit s kacíři, byl vyhlazen, což byla pravděpodobně Jedaova práce. Údajně už měl být mrtvý nadobro, ale kdo mohl vědět, jaká je pravda. Nakonec, kelské velení ho jakýmsi tajemným způsobem oživovalo a vysílalo řešit mimořádné události několik posledních století.

Čeris se do té katastrofy zapletla a něco na jejich schopnostech přesvědčilo kelské velení, že bude pro generála Chirujev životně důležitá. Jenom nechtělo říct proč. Brezan by byl raději, kdyby poslalo náklad náhradní obuvi. Protože vzhledem ke všemu tomu pochodování, jež ve vesmíru prováděli, by ty boty byly mnohem užitečnější.

Brezan se rozhlédl po velitelském středisku žáromůry se slabě zářícími terminály, netrpělivými důstojníky a broukotvarými a deltatvarými služebníky provádějícími údržbu. Generál Chirujev měla tmavou pleť, pramínek bílých vlasů a ošklivé světlé jizvy na tváři, které se nenamáhala si dát odstranit. Na rozdíl od ostatních vypadala nevzrušeně. Na druhou stranu, velitelka můry kel Janaia neustále kontrolovala čas na terminálu, třebaže vnitřní hodiny jejího augmentu měly být synchronizované s můrovou sítí.

Dalších sedm minut. Neměl se už ozvat transport? Brezan odolal nutkání odeslat vzkaz spojení, protože to by mu nepoděkovalo.

Pochopitelně vše probíhalo jako obvykle. Nebylo žádným tajemstvím, že jelikož kelské velení tvoří úlová mysl, často dělá sporná rozhodnutí. Několik století zneužívání složeninové technologie s vámi tohle prostě udělá. Jako součást složeniny fungoval Brezan průměrně, což byl jeden z důvodů, proč čekal, že skončí u nějaké nudné práce za stolem na planetě, místo tady, ale sám uznával, že ten pocit naprosté, všeprostupující sebejistoty, pocit *sounáležitosti*, je návykový. Přinejmenším nebylo pravděpodobné, že se situace zhorší.

Jak se ukázalo, situace se měla zhoršit vzápětí.

„Pane, jedna jehlomůra žádá o povolení přistát,“ sdělilo spojení generálovi. „Transport přiváží osobu kapitána kel Čeris pro přesun.“

Co je to vůbec za kapitána, že má právo na jehlomůru? Brezan ještě nikdy žádnou na vlastní oči neviděl, třebaže se neustále objevovaly ve špionážních seriálech. Senzory ji hodily na hlavní obrazovku. Vypadala, že pojme půldruhé osoby, pokud se dalo věřit měřítku.

„Ještě není pozdě,“ pronesla Chirujev s klidem, jaký jí Brezan záviděl. „Podplukovníku Brezane, zařídte to.“

„Provedu,“ řekl Brezan. Odeslal příkazy můrové síti, která je měla předat kapitánovi. Ubytování bude mít v jedné z hezčích kajut pro hosty místo u pěchotního oddílu velitelské můry, jak se slušelo na status kurýra.

Právě v té chvíli obdrželi zprávu, že hafnský roj byl spatřen cestou k Pevnosti roztočených mincí. Stejně jako Rozsypané jehly i Roztočené mince patřily k uzlovým pevnostem hexarchátu udržujícím kalendářní stabilitu v říši. Pokud by se všichni neřídili vysokým kalendářem a s ním souvisejícími pravidly chování, hexarchátní exotické technologie — hlavně můrový pohon umožňující rychlé cestování mezi hvězdnými

soustavami — by přestaly fungovat. Uzlové pevnosti byly navrženy tak, aby zesilovaly účinek dodržování kalendáře.

Jelikož Hafnové nebyli hloupí, soustředili své úsilí právě na tyto pevnosti. Nicméně v tom problém nebyl. Problém spočíval v tom, že Hafnové ukázali, že *jejich* exotické technologie fungují v hexarchátním prostoru, kde převládal vysoký kalendář. Což mělo být nemožné, jenomže nebylo. V každém případě generál Chirujev dostala rozkaz ochránit uzlové pevnosti za každou cenu. Kdo mohl vědět, čeho by byli Hafnové schopni, kdyby dostali kalendářní terén na svoji stranu?

„Zvědomůra 19 hlásí možné duchy na senzorech,“ hlásilo právě spojení, když někdo vstoupil do velitelského střediska.

Brezan sebou trhl, hlavně proto, že důkladně prostudoval Čerisin profil. I když čekal, že se bude hlásit ve velitelském středisku, nově přichází se nepohybovala jako ona. Lékařské záznamy a kinestetické údaje ukazovaly, že Čeris má obvyklou řeč těla, jakou kelským pěšákům vtiskávají na akademii. Tato žena se pohybovala s ošidnou úsporností asasína. Brezan se chystal štknout napomenutí. Ale slova mu uvízla v hrdle.

Kapitán kel Čeris byla pomenší, s nažloutlou, světlou pletí, oválným obličejem a černými vlasy staženými do předpisového drdolu. To ho nijak nepřekvapilo. Alespoň to odpovídalo profilu.

Kromě neodpovídající řeči těla si všiml její uniformy. Kelská černo-zlatá, jakou nosili téměř všichni ve velitelském středisku, až na to, že jako označení měla mít kapitánský spár. Ona místo toho měla generálská křídélka. A pod křídly šaoské oko. Nemluvě už vůbec o jejích rukavicích, kelských černých, jenomže bez prstů.

Brezan ztuhl. Věděl, co to označení znamená, co znamená jí ty bezprstové rukavice. Ke kelům občas přidělili nějakého šaose, který se specializoval na informační operace. Ti nosili devítیلیشí oko jako označení své původní frakce. Ale žádný šaoský generál mezi kely nesloužil čtyři sta let.

Tedy alespoň žádný živý šaoský generál.

Generál Chirujev se zvedla ze sedadla. „Ten vtip je opravdu nechutný, pískle,“ pronesla mírně. Při „pískletí“ však sebou lidé cukali. Tak kelové oslovovali pouze kadety, tedy přinejmenším na veřejnosti. „Opravte si hodnost a sundejte ty rukavice. Okamžitě.“

Během svého života byl generál šaos Jedao jedním z nejlepších kelských důstojníků. Pak se přihodil Peklavír, kdy Jedao zcela přišel o rozum. Kelské velení situaci vyřešilo tak, že ho strčilo do zařízení na nesmrtelnost, aby mu tam opravili hlavu, a poté ho zařadilo do kelského arzenálu na základě teorie, že Jedao je ještě děsivější než oni, tak proč z něj neudělat zbraň, což Brezan považoval za jasný důkaz, že to kelského velení nemá v hlavách v pořádku.

Polorukavice, jež Jedao za života nosil, vyšly v hexarchátu z módy dobře před čtyřmi stoletími, a mělo to velice dobrý důvod.

„Ale no tak,“ pronesla Čeris. Mluvila pomalu a protahovala hlásky.

Brezanovi v mysli vykrystalizovalo strašlivé podezření. Pravda, kromě jazyka vysokého byl hexarchát domovem ohromného množství nízkých jazyků, jenomže Brezan si vždy dal tu práci, aby si zjistil něco o původu lidí, i když byl ten původ tak beznadějně málo známý jako Mwnenninové. Naposlouchal si příklady mwenninských básnických zpěvů — a to neměl poezii rád, ani když byla v jednom z jeho rodných jazyků — a ty ze všeho nejvíce připomínaly rychlý proud sykavek. Bylo samozřejmě možné, že Mwenninové mají více jazyků, nicméně Brezan pochyboval, že by kterýkoliv z nich zněl jako Jedaův rodný pomalý způsob řeči, který si pamatoval z archivních videí promítaných na akademii.

„Doktríno,“ řekla Chirujev, „vyprovodte ji z velitelského střeďdiska a zavřete ji. Vyřídím to s ní později. Pokud to kelské velení míní jako hádanku, může to počkat, až tu nebudeme mít takový fofr.“

Důstojník doktríny se zvedl.

Čeris se ani nepodívala jeho směrem. „Generále Chirujev,“ pravila, „mám za to, že ve svojí současné hodnosti sloužíte patnáct let.“

Brezanovo podezření zesílilo.

Svaly na Chirujevině čelisti se napjaly. „Správně.“

„Jsem šaos Jedao. Hodnost generála mám dobře tři sta let a něco.“

„To není možné,“ vypravila ze sebe Chirujev po chvílce.

Přestaň je poslouchat, prosil ji Brezan v duchu.

„Ohó, nesnažte se mě zlákat ke kelskému vtipu,“ prohlásil Jedao nebo Čeris nebo kdo to u všech řasů byl, „je jich tolik, že je těžký si vybrat. Co kdybyste mě vyzkoušela?“ Koutek úst se pozvedl. Brezan viděl tentýž úsměv na čtyři sta let starém záznamu úplně jiné tváře.

Jedním z Brezanových problémů bylo, že přes své schopnosti byl kelem v podstatě jen okrajově. Měl slabý formační instinkt. Proces vtiskování nebyl nikdy zcela předvídatelný a kadeti občas z kelské akademie vypadli prostě proto, že nedokázali udržet formaci. Brezan byl celou dobu přesvědčený, že ho vykopnou. Formační instinkt, emocionální potřeba udržovat hierarchii, umožňoval kelskou disciplínu a dovoľoval keľm využívat formace k usměřňování kalendářních vlivů v bitvě, od silových štítů po kinetická kopí. Kel bez formačního instinktu prostě vůbec nebyl kel.

Pro jednu však byl jeho nedostatek výhodou. Sáhł po příruční zbraní.

Nepřítel byl rychlejší. Brezan vnímal jen útržky: zvuk výstřelu. Svět tmavnoucí na okrajích. Náhlý šok vybíhající z ruky přes zápěstí do paže. Kulka zpívající, jak se odrazila od jeho zbraně, která mu vyletěla z ruky. Všichni se vrhají k zemi.

Brezanovi se nepřestávaly třást ruce.

„Kurva,“ pronesl procítěně. V uších mu zvonilo. „Naučil jsem se nazpaměť profil kapitána Čeris, a její muška není zdaleka tak přesná.“

„Přílišná zručnost je něco jako osobní vada,“ poznamenal Jedao, aniž to myslel jakkoliv skromně.

Všichni kelové ve velitelském středisku je pozorovali. Generál Chirujev je pozorovala. A v očích měla hroznou touhu.

Brezan byl kel ve čtvrté generaci. Věděl, jak vypadá kel, když ho mezi oči zasáhne formační instinkt. Měl držet hubu.

„Generále Jedao,“ promluvila Chirujev, „jaké jsou vaše rozkazy, pane?“

Bylo otázkou, kdo je horší pán, zda šaos Jedao, arcizrádce a hromadný vrah, nebo kelské velení. Brezan se však držel služebního kompasu. Pistole mu neposloužila, a tak zašátral po noži.

Nebyl sám. Důstojník doktríny byl rahal, ale byl ještě pomalejší než on. Vzápětí měl každý kel ve velitelském středisku nějakou zbraň namířenou na jednoho z nich. Lidé, s nimiž sloužil celá léta. Ohrožoval jejich nového formačního vůdce. On a doktrína nebyli už dávno prostřílení jako cedník pouze proto, že takováto situace byla pro všechny zcela nová.

Zatraceně pitomý způsob, jak zemřít. Ale aspoň už tu nebuďte, aby ho kvůli tomu mohla jeho nesnesitelná sestra Miuzan popichovat. Pustil nůž.

„Počkat,“ řekl Jedao, než mohl někdo změnit názor a vystřelit. V očích měl zamyšlený výraz.

Brezan poznal ten výraz *jsí*, nebo *nejsí*?, když se někdo snažil podle nakratičko ostríhaných vlasů uhádnout, zda je přece jen muž, nebo žena dávající přednost mužskému stylu. Normálně by jen zařal zuby. V tomto případě si však dopřál drobnou radost z toho, že Jedao zmátl aspoň v takové maličkosti.

„Vaše jméno, vojáku?“

Nemělo smysl si to nechávat pro sebe, když by to na něj praskli ostatní kelové. „Podplukovník kel Brezan,“ představil se. A dostalo se mu další drobné radosti, když viděl, jak sebou všichni kelové trhli, protože nedodal „pane“. „Štábní důstojník, personální, přidělený ke generálovi kel Chirujev z roje

Labutí origami. Pokud mě chcete zastřelit, jen klidně do toho. Vám já sloužit nebudu.“

Slyšel v duchu naléhavé šeptání, že má věřit Chirujevinu úsudku, sloužit novému formačnímu vůdci, jak k tomu byli ke-
lové stvořeni. A sám sebe zatratil, protože ho snadno potlačil. Jeho pravá věrnost náležela kelskému velení, ne povýšeneckému nemrtvému šaoskému generálovi ovládajícímu nějakého kelského kapitána.

„Možná jste zničený jestřáb,“ urazil ho Jedao. Byl zcela uvolněný, ale vzhledem k tomu, jak se situace vyvíjela, neměl ani důvod nebýt. „Těžko říct. V každém případě existují lidé jako vy —“ zalétl pohledem k doktríně — „a přidělený personál, kteří nemají formační instinkt. Na ně se nebudu moct spolehnout.“

Brezan zaskřípal zuby. Jen na samotné *Hierarchii hojnosti* sloužilo dvaosmdesát niraiů, další byli na jiných mûrách v roji, nemluvě o šaosech, občasném rahalovi a pár vidonech. Pokud je Jedao —

„Nenechám je zabít,“ přerušil jeho úvahy Jedao, „ale nemůžu je ani vzít s sebou. Potřebuju seznam lidí, kteří musejí jít. Předpokládám, že na to máme dostatek transportérů. Dostanou všechno, ale jen minimální životní podporu, a navigace bude odpojena. Moc času tím nezískám, ale každá pomoc se hodí.“

Brezan mohl bojovat, ale zemřel by ve chvíli, kdy by mrkl. Pokud z nějakého nepochopitelného důvodu Jedao zamýšlel ušetřit ty, jež nemohl ovládat formačním instinktem, byla tu naděje, že se zpráva dostane ke kelskému velení. I když kelské velení bylo vlastně za celou tuhle šlamastyku zodpovědné, nebo to spíš Jedao zařídil nějakou lstí.

Generál Chirujev klidně probírala s náčelníkem štábu Stsan logistické možnosti, které by mohla Jedaovi nabídnout.

Brezanovi pukalo srdce.

„Dobře tedy,“ řekl Jedao. „Zřejmě bychom měli podplukovníka Brezana poslat pryč, abychom ho dále nenudili.“ Pokynul dvěma nižším důstojníkům.

Brezan se nevzpíral, jen nenávistně štěkl: „Blahopřeju, Jedao. Unesl jste celej zsranej roj. Co s ním jako teď budete dělat?“

Než ho vojáci prudce otočili, zahlédl ještě Jedaův zářivý úsměv. „Přece bojovat s Hafny!“ zavolal za ním generál. „Jo, a vyřídte kelskýmu velení srdečnej pozdrav!“

Já tě zabiju, i kdybych se kvůli tomu měl plazit nahý vakuem, říkal si v duchu Brezan, když ho vyváděli z velitelského střediska. Měl nicméně pocit, že to nebude tak snadné.

Kapitola dvě

Když bylo Nešte Chirujev jedenáct (podle vysokého kalendáře), jedna z jejích matek zabila jejího otce.

Do té chvíle to byl skvělý den. Chirujev přišla na to, jak chytat včely do prstů. Mohli jste je rozmačkat, ale o to nešlo. Trik spočíval v tom, přiblížit se zezadu a použít správný, pevný stisk palce a ukazováku. Pokud jste je pak jemně pustili, zřídka kdy si to braly osobně. Chtěla o tom triku povědět matkám. Otce by to nezajímalo. Nesnášel hmyz.

Chirujev přišla domů dřív, aby jim to ukázala. Jen vešla, uslyšela ze společenské místnosti hádku matky Ekesry a otce. Matka Allu, která nesnášela křik, pokud zrovna nekřičela sama, se s odvrácenou tváří choulila ve svém oblíbeném křesle.

Chirujevin otec Kthero byl učitel a matka Allu pracovala u ekoumývací služby. Matka Ekesra však byla vidona Ekesra a přeprogramovávala kacíře. Vidonská frakce musela školit kacíře, aby dodržovali hexarchátní kalendářní normy a všichni se mohli díky tomu spoléhat na odpovídající exotické technologie.

Matka Allu promluvila první, aniž se na Chirujev podívala. „Běž do svého pokoje, Chirujev.“ Mluvila tlumeným hlasem.

„Jsi vynalézavé dítě, určitě se zabavíš, než bude čas jít si lehnout. Pošlu služebníka s večeří.“

To Chirujev polekalo. Matka Allu často žvanila o tom, jak je důležité jíst společně, místo abyste se přicourali pozdě, protože jste třeba rozebírali starý herní ovladač. Tohle však nevypadalo jako vhodná chvíle ji kvůli tomu popichovat, a tak se poslušně vydala do svého pokoje.

„Ne,“ pronesla matka Ekesra, když byla Chirujev již téměř na chodbě. „Zaslouží si vědět, že její otec je kacíř.“

Chirujev se zastavila tak prudce, až málem zakopla o podlahu. O kacířství se nežertovalo. To věděl každý. Snažila se být matka Ekesra legrační? Nebyla pravda, co se povídalo, že vidonové nemají smysl pro humor, ale obvinění z *kacířství* —

„To dítě z toho vynech,“ ozval se Chirujevin otec. Měl tichý hlas, ale když promluvil, lidé mu naslouchali.

Matka Ekesra však neměla náladu naslouchat. „Jestli jsi nechtěl, aby se do toho zapletla,“ pronesla tónem neodvratné logiky, jehož se Chirujev zvláště děsila, „neměl ses dávat dohromady s těmi kalendářními úchyly nebo ‚kluby živé historie‘ nebo jak si to říkají. Co sis *myslel*?“

„Alespoň jsem myslel,“ odsekl Chirujevin otec, „na rozdíl od jistých členů této domácnosti.“

Chirujev se proti své vůli sunula do chodby. Tahle hádka neskončí dobře. Měla zůstat venku.

„Nezačínej ještě *ty*,“ procedila matka Ekesra. Popadla Chirujev za ruku a trhnutím ji otočila k otci. „Podívej se na ni, Kthero.“ Hlas měla bezvýrazný, nebezpečný. „Naše *dcera*. Vystavil jsi ji kacířství. Je to nakažlivé. Copak na měsíčních kázáních doktríny nedáváš vůbec pozor?“

„Přestaň to protahovat, Ekesro,“ pronesl Chirujevin otec. „Jestli mě chceš předat úřadům, tak si posluž.“

„Můžu udělat něco lepšího,“ prohlásila matka Ekesra.

Další slova Chirujev nepochytila, protože si konečně všimla, že i přes ten mechanický tón tečou matce Ekesře

po tvářích slzy. To Chirujev uvedlo do rozpaků, třebaže nevěděla proč.

„— zkrácený rozsudek,“ říkala matka Ekesra. Ať už to znamenalo cokoliv.

Matka Allu zvedla hlavu, ale nepromluvila. Jenom si utírala oči.

„Slituj se nad tou malou,“ řekl Chirujevin otec nakonec. „Je jí teprve jedenáct.“

Matce Ekesře plály oči takovým odporem, že by se Chirujev nejradši scvrkla a zalezla pod křeslo. „Potom je dost stará, aby se dozvěděla, že kacírství je skutečná hrozba se skutečnými následky,“ pronesla. „Už žádné chyby, Kthero. Nikdy ti to neodpustím.“

„Na to je trochu pozdě, řekl bych.“ Kthero měl kamenný výraz. „Na tohle nezapomene, víš.“

„O to jde.“ Matka Ekesra hovořila stále tím nebezpečným tónem. „Už bylo příliš pozdě, abych tě zachránila, když sis vzal do hlavy, že budeš zkoumat neschválené kalendáře. Ale ještě není pozdě zabránit Chirujev, aby skončila jako ty.“

Já nechci být zachraňovaná, já chci, aby se všichni přestali hádat, pomyslela si Chirujev, ač by ji ani ve snu nenapadlo matce Ekesře odporovat.

Chirujevin otec ani nemrkl, když mu matka Ekesra položila ruce na ramena. Zprvu se nic nedělo. Chirujev se odvážila zadoufat, že nakonec bude možné dojít ke smíření.

Pak uslyšela ozubená kola.

Ten šilený zvuk vycházel odevšad a odnikud, řinčení a neladné rachocení, rytmus opuštěný uprostřed zvuku, zneklidňující křišťálové zvonky vytrácející se do šumu. Jak ten rachot sílil, Chirujevin otec se zavlnil. Jeho obrys získal barvu leštěného stříbra a tělo se zploštilo do průsvitného listu, v němž byly vidět rozházené diagramy a neupravená čísla, kosti a cévy převedené na suché kružby. Vidonský dotek smrti.

Matka Ekesra dala ruce dolů. Mrtvolný papír, jenž zbyl z jejího manžela, se snesl na podlahu se strašným praskavým zvukem. Ona však neskončila. Ona byla pořádkumilovná. Klekla si, zvedla list a začala ho skládat. Skládanky z papíru bylo umění pro vidony příznačné. Bylo to také jedno z mála umění, jímž andanská frakce, která se jinak pyšnila svým prvenstvím v hexarchátní kultuře, opovrhovala.

Když matka Ekesra poskládala dvě propletené labutě — pozoruhodné dílo hodné obdivu, pokud jste si neuvědomili, kdo to býval —, odložila tu přišernou věc, vrhla se matce Allu do náruče a rozplakala se naplno.

Chirujev tam stála skoro hodinu a snažila se nedívat koutkem oka na ty labutě, ovšem bezvýsledně. Dlaně měla zvlhlé. Raději by se schovala u sebe v pokoji, ale to by určitě nebylo správné. A tak zůstala.

Během těch hrozných minut (sedmdesát osm jich bylo, sledovala to) si Chirujev slibovala, že žádná její matka kvůli ní nikdy nebude muset takhle plakat. A zároveň nesnesla představu, že by se připojila k vidonům, aby dokázala svou věrnost hexarchátu. Celá léta jí sny plnily siluety poskládané z papírů zmuchlávajících se do vlhkých, masitých tvarů lidských srdcí či zbavujících se přehybů, až zůstala jen zapletená řádka zakázaných čísel.

Chirujev místo toho utekla ke kelům, kde bude vždycky někdo, kdo jí bude říkat, co má dělat a co je správné. Naneštěstí měla značné vlohky pro vojenství a schopnost tvořivě si vykládat rozkazy, když byla tvořivost namístě. Nepromyslela si ale, co udělá, pokud ji povýší příliš vysoko.

Jak se ukázalo, služba delší o tři sta jednačtyřicet let tento problém vyřešila.

Chirujev byla ve své kajutě, opírala se o stěnu a snažila se soustředit na krabice s přístroji. Chvillemi viděla rozmazaně. Veškerá černá se proměnila v šedou a barvy byly zředěné. S tím, jaké měla štěstí, jí vzápětí odejde sluch. Měla pocit, že má hořečku, jako by někdo použil její kosti jako palivo. Nic z toho nebylo překvapením, ale i tak to bylo hrozně nepříjemné.

Jedao vyzpovídal každého ohledně žáromůry, roje a jeho původního úkolu, nechal Chirujev, aby předala jeho poslední rozkazy roji, a odkráčel do své kajuty. To vyvolalo vlnu stěhování, protože Jedao byl nyní velící důstojník. Chirujev to nevadilo. Služebníci i takhle narychlo odvedli skvělou práci, jako obvykle. Nicméně komandér Janaia, která měla ráda přepych a nesnášela vyrušování, vypadala naštvaně.

Do vysokého stolu zbývalo pět hodin a jedenašedesát minut. Jedao hned poté naplánoval štábní poradu. Chirujev měla tuto dobu, aby vymyslela způsob, jak úkladně zavraždit svého generála, aniž by se uchýlila k Vrae Talině klauzuli. Vrae Tala znamenala větší jistotu, ale ona usoudila, že to zvládne i bez ní. Nechtěla zrovna spáchat sebevraždu.

Kdyby nebyla kel, vzala by to rovnou a střelila Jedaa do zad. Jenomže kdyby nebyla kel, Jedao by nedokázal převzít velení tak snadno. Kelské velení podle všeho netušilo, že se Jedao prochází v těle kapitána Čeris, jinak by vydalo v reakci na Chirujeviny dřívější dotazy varování.

Za současné situace by bylo těžké dostat se do pozice, kdy by mohla Jedaa střelit, aniž by naskočil formační instinkt. Už zvažování úkladné vraždy bylo trýznivé, a to nebyl Jedao nikde v dohledu. A Chirujev byla generál téměř stejné hodnosti. Byla jediná, kdo měl naději, že formačnímu instinktu dokáže vzdorovat. Účinek se bude s časem zesilovat. Pakliže to má zvládnout, bude se o to muset pokusit brzy.

Chirujev se odjakživa ráda štourala ve strojích, což byla kratochvíle, kterou její rodiče spíš tolerovali, než povzbuzovali. Když měla volno, prolézala pochybné krámky a hledala

přístroje, které již nefungovaly, aby je mohla znovu uvést do provozu. Některé projekty dopadly lépe než jiné, navíc si nikdy nebyla jistá, co si počít s těmi, jež se jí podařilo opravit. V současnosti její sbírka obsahovala děsivé množství předmětů v různém stadiu rozkladu. Podle Janaii strašili služebníci malé služebníčky tím, že když se nebudou dobře chovat, skončí u ní.

Důležitým bodem bylo, že měla přístup k součástkám, aniž musela vyplnit žádost do strojovery. Stejně o tom uvažovala, protože pochybné vojenské vybavení bylo dva kroky před pochybným vybavením zakoupeným od prodavačů, kteří přímo zářili, když jim platila za lesklý šrot. Jenomže nemohla riskovat, že vzbudí podezření nějakého vojáka ve strojovery, který by to nahlásil Jedaovi.

Chirujev sebrala odvalu, ale zároveň si přála, aby se necítila tak hrozně. Přesto posbírala součástky, jež potřebovala. Malé byly dobré, malé byly nejlepší. Trvalo jí nehorázně dlouho, než si vše rozložila na pracovní stůl, protože jí neustále všechno padalo. Jedna cívka se jí zakutálela za stůl a vytahovala ji natřikrát. Celou dobu byla přesvědčená, že ji rozbije, i když byla vyrobená z bytelné slitiny.

S nástroji to bylo ještě horší. Dokázala napůl přesvědčit svůj zrádný mozek, že jenom přeskládává nějaké maličkosti. Zvládnout sebeklam v případě nástrojů bylo už ovšem horší.

Musela to dokončit do vysokého stolu, a aby bylo všechno ještě složitější, musela počítat i s časem na zotavení. Nebyla si jistá, že ji Jedao i tak neprohlédne. Druhou možností však bylo nedělat nic. Dlužila roji něco lepšího. Kdyby jen Brezan — ale ta příležitost pominula.

Připomněla si, že když přežila ten biologický útok během hjongmuského tažení, kdy měla halucinace, že se jí červi prokousávají ven z očí, tak by ji menší tělesná reakce neměla zpomalit. A nebyla to ani otázka tělesných projevů. Problémem bylo vracející se bodavé vědomí, že zrazuje nadřízeného.

Rozbolela ji dlaň. Zjistila, že si do ní vráží šroubovák, a nechala toho. Krátce zauvažovala, že odloží zbraně, aby ji formační instinkt nenutil spáchat spíš sebevraždu, než uvede svůj plán do pohybu, ale to by nefungovalo. U vysokého stolu by to vyvolalo podezření. V rukavici měla malou trhlinu, která se jí před očima sama zacelila.

Ukázalo se, že nejlepší způsob, jak pokračovat, bylo rozložit kompletaci na nejmenší představitelné podúkoly, aby nemusela myslet na výsledný produkt. (Snažila se nemyslet na to, od koho se to naučila.) Na roh stolu si musela naškrábat nějaké průběžné výpočty pro správné početní významy, kteroužto snahu jí komplikoval sklon stolu se po chvilce vyhlazovat. Přinejmenším se takhle zbavila bezprostředních důkazů. Přecíst značky z paměti materiálu by samozřejmě nebylo těžké — se správným skenerem by to zvládla sama —, ale museli jste o tom vědět, abyste to začali hledat.

Chirurg zabolelo na prsou. Zarazila se. Ruka ji bolela od toho, jak pevně svírala ten šroubovák. Zvedla ho, takže jí hrot mířil na spodní víčko. Zarazit si ho do oka by nevyžadovalo příliš velkou sílu.

Byla zrádce, ať udělá cokoliv. Nemohla být věrná kelskému velení i svému generálovi. Natočila šroubovák, aby —

Musím ho zabít, říkala si v duchu zoufale. Nemohla nechat roj v rukou šílence, ne když byl zapotřebí k tomu, aby bránil hexarchát proti Hafnům. Přinutila se spustit ruku se šroubovákem. Pak ho upustila, až zařinčel o zem, složila hlavu do dlaní a ztěžka dýchala. Musela ten vražedný dron dodělat za každou cenu.

Když ho dokončila, nebylo to zrovna její nejlepší dílo. Ze všeho nejvíc připomínal nemocného švába. Smontovala jehlovací jednotku z obvodů, které ze všech možných věcí vykuchala právě z hrací skříňky. Měly sedmičkové a devatenáctkové kódování místo vhodného prvočíselného, ale s tím se nedalo nic dělat.

Dalším krokem bylo naprogramovat dron, aby rozpoznal svůj cíl. Lepší by bylo spustit ho ručně, ale pokud by zvládla

tohle, dokázala by Jedaa hned na začátku střelit do zad. Dron měl základní optickou soustavu. Opsala z mûrové sítě nejkratší program pro rozpoznávání vzorů, jaký dokázala natáhnout do procesoru, a dodala dronu videa z profilu kapitána Čeris. Zažila několik ošklivých chvilek, když se jí zúžilo vidění, zatímco krmila dron údaji. Naštěstí ten proces nevyžadoval z její strany větší úsilí. Než skončila, byla zalitá potem, ale zrak se jí z větší části vrátil.

Žádný div, že se šaosové nikdy nepokoušeli o formační instinkt. Kdyby nedokázali vraždit své vlastní hexarchy, což byla v dějinách oblíbená šaoská kratochvíle, dohnalo by je to k šílenství.

Chirujev zaskřípala zuby a zastrčila si dron do vysoké boty. S trochou štěstí ji omylem nestřelí do nohy. Jenom čtyřicet devět minut do vysokého stolu. Opravdu jí to trvalo tak dlouho? Odpověď na tuto otázku samozřejmě znala. Čtrnáct z těch zbývajících minut strávila ve sprše, kde se vůbec neuvolnila, a dvacet devět minut vše uklízela. Police vypadaly jako válečná zóna, ale to bylo normální.

Levá bota jí celou cestu do vysoké síně připadala neúměrně těžká, třebaže znala hmotnost dronu až do neuvěřitelného počtu platných číslic. Dorazila o šest minut dříve, ne víc, ne méně. Neuklidnilo ji, že dorazila šestnáct vteřin před generálem Jedaem. Komandér Janaia se objevila dvě minuty nato, ale ona byla vždycky trochu nedbalá.

„Rád vás vidím, generále,“ zahlaholil Jedao, jako by mezi nimi byl možný normální pracovní vztah. „Půjdeme?“

Jedao usedl do čela stolu. Chirujev se posadila po jeho pravici, Janaia po levici a Stsan na druhou stranu stolu. Vyšší štábní důstojníci chvílinku váhali, ale pak se také rozesadili.

Služebníci přinášeli podnosy s jídlem. Janaia jim nevěnovala pozornost a místo toho vrhala nenápadné pohledy na pohár, který Jedao přinesl k vysokému stolu, i když mu byl jeden podle moderní tradice poskytnut. Fakt, že Jedao na tuto tradici

pamatoval, byl důležitější než pohár samotný, který byl zcela obyčejný, kovový. Chirujev morbidně uvažovala, jestli patřival kapitánovi Čeris.

Jedao kývl služebníkov, který mu podal jídelní hůlky a lžíci. Zvláštní. Chirujev nikdy neviděla, že by nějaký důstojník udělal něco takového. Nebo kdokoliv jiný, když už byla u toho. Služebník, ptákovar s nadbytečnými končetinami, opatrně udiveně zapípal. Pravděpodobně věděl o Peklavíru tolik co lidé, i když Chirujev ještě nikdy nenapadlo uvažovat o tom, nakolik se vnímající stroje zajímají o dějiny. Jedao zvedl obočí. Služebník zamyšleně zacvrlikal a pokračoval v práci.

„Dobrá,“ začal Jedao hlasem, který byl jasně slyšet, přičemž však nemluvil příliš hlasitě, „na palubě jehlovůry to nebylo nějak podstatný, ale byl bych opravdu vděčnej, kdyby mi někdo řekl, jestli existují nějaký třesnuté důležitý pravidla, jak tohle jíst. Zvlášť ty chaluhovaly rolky. Mám to vzít do ruky nebo jak?“

Janaia se lekla, pak se ale zasmála. „Nejsme andanové, pane. Důležitý je dostat to do pusy, aniž by to upadlo.“

„Ty chaluhovaly rolky jsou plněné hlavně zeleninou a rybou,“ dodala Chirujev, protože to cítila jako svou povinnost, „tedy pokud neměli služebníci náladu experimentovat.“

„Dobrý vědět,“ opáčil Jedao. „Aspoň nemůžete dělat žádný tvořivý pokusy s hůlkami. Tohle poznávám.“ Zvedl džbán, nalil si do poháru vodu a usrkl. Všichni kelové ho napjatě pozorovali. Byl si toho vědom, ale tvářil se nevzrušeně.

Chirujev měla nutkání vylovit dron z boty a ke všemu se přiznat. Jedao jí však už podával pohár. V ruce působil obyčejně a voda byla tatáž čistá voda, jakou byla zvyklá pít. Ve spravedlivém světě by jí spálila hrdlo — *Nech toho*, napomínala se. Podala pohár napravo a vůbec necítila prsty.

Janaia se dál pokoušela o nezávaznou konverzaci. „Předpokládám, že jídlo u vojska nebylo za vašich časů o nic lepší.“

Jedao zvedl koutky. „Vás rovnou povýšili na můrového kela, že, komandéře?“

„Správně, pane,“ odvětila Janaia. „Měla jsem štěstí. Pevná zem mě až tak nezajímá. Kytky jsou hezký, ale na jejich pěstování nepotřebujete celou planetu.“

Chirujev se nemohla na Janaiu zlobit. Kelové u vysokého stolu byli vyděšení. Skoro nikdo nemluvil a všichni upínali pozornost na Jedaův stůl. Janaia věděla stejně dobře jako ostatní, jakou hrozbu Jedao představuje. Ze všech sil se snažila chovat, jako by bylo všechno normální, aby lidé úplně nezpanikařili. Chirujev měla dělat totéž bez ohledu na to, jak byla otřesená.

„Když jsem začínal u pěchoty, jedl jsem dost hrozný věci,“ vykládal Jedao. „Jednou, to jsem sloužil jako poručík, jsme uvíznuli za nepřátelskou linií. Nakonec jsem musel zastřelit dva lidi, kteří se porvali o to, kdo dostane červy.“

„Červy tu nemáme, pokud vím,“ ozvala se Stsan, „ale někteří služebníci rádi loví. Kapitán-inženýr Miugo tvrdí, že má občas jejich úlovky za dveřma, jako kdyby to tam dávaly kočky. Na štěstí má Miugo silnej žaludek.“

„Ukažte mi ho,“ požádal Jedao.

„Ten švihák tamhle.“ Janaia zamávala lžící. „Jak má ty sepnutý copy.“

„Aha, vidím ho.“ Jedao se obrátil k ostatním u stolu a vyzval štáb, aby se lépe představil. Zjistil, že plukovník Najjad z logistiky má tři děti, a buď mu opravdu připadalo zajímavé, že prostřední dělá výzkum ve srovnávací lingvistice, nebo to velice dobře hrál. Zastupující šéf zpravodajské služby major Lju byl zatažen do přátelské debaty o jednom zahajovacím gambitu v jakési obskurní šaoské deskové hře. Jenom operační byl uzavřený, ale Jedao to spíš pobavilo, než namíchlo.

Sama Chirujev uvažovala, že se v hodinách dějepisu, kde se do tak krásných podrobností rozebírala taktika, která zvítězila v bitvě u Klenutého svícnu, opomněli zmínit, jak *ukecaný* Jedao je, nemluvě o těch úžasně sprostých andanských vtipech,

jež znal. Když se nad tím ale zamyslela, uvědomila si, že má jenom velice matnou představu o tom, jak černá kolébka zajišťuje nesmrtelnost. Odjakživa se povídalo, že to zařízení funguje spíš jako vězení než co jiného. Možná Jedao po všech těch staletích toužil po hovoru.

Během jídla zavládlo ve vysoké síni snad ještě větší napětí než předtím. Kelové čekali, až se dozvědí, jak přesně je Jedao hodlá zmasakrovat. *Přece bojovat s Hafny*, řekl Jedao. Jak vážně to myslí? I kdyby měl dobré úmysly, což nebylo pravděpodobné, musel vědět, že mu kelské velení těžko dovolí pobíhat nerušeně kolem.

Do konce vysokého stolu snědl Jedao jen polovinu rýže. Odložil hůlky a pravil: „Mohli bychom přejít rovnou na poradou. Doufám, že všichni víte, co máte dělat.“ Dopil pohár, vstal a kývl důstojníkům kolem stolu, než vyšel z vysoké síně ven, pohár zaháknutý u pasu.

Kelové se mlčky dívali, jak odchází. „Komandére,“ oslovila Chirujev zdvořile Janaiu, než se štábními důstojníky zamířila ven. Musela přiznat, že nemá tušení, jaké má Jedao záměry konkrétně s ní. Neuniklo jí, že se ani nesnažil zjistit víc o její minulosti, i když žádné jiné známky nelibosti nezachytila a o své rodině stejně mluvila nerada. Přesto zoufale toužila být svému nadřízenému nějak užitečná.

Nemohla si dovolit myslet na to, co udělá dál. Opět jí tmaví okraj zorného pole. A v levé noze měla křeč. Zařala zuby a pokračovala v chůzi.

Vyhrazená jednací místnost nebyla od vysoké síně daleko. Chirujev Jedaa dohonila prostě proto, že se neustále zastavoval a obdivoval umění na stěnách: jestřábi z popela vzlétající ze zničených měst, jestřábi z popela hnízdící na prapodivných vízkách, jestřábi z popela řítící se bouřkovými mračky. Chirujev brala kelskou výzdobu jako samozřejmou už léta, ale když se nyní podívala novými očima, přiznávala, že je dost křiklavá, s kurdlinkami vyvedenými zlatou nití a jantarovými korálky.

Vlastně netušila, jak kelové zdobili své mûry za Jedaova života, ale vzhledem k tomu, kolikrát byl údajně oživen, nemohly nástěnné koberce představovat zase takový šok.

„Měl bych přestat zírat, nebo přijdu pozdě na svou vlastní poradou,“ prohodil Jedao k Chirujev, když se zařadila půl kroku za něj. „Věděla jste, že jsem kdysi nosil hodinky? Neviděl jsem žádné už pár století. Ehm, nejspíš nemáte představu, o čem to —“

Dostávali se na nepříjemnou půdu. „Pár jsem jich viděla,“ poznamenala Chirujev. „V obchodech se starožitnostmi, vykuchané, aby v žádném případě nemohly napáchat nic kacířského v kalendáři.“

Jedao si odfrkl. „Proč mě to nepřekvapuje.“

Dveře do jednacího sálu se při Jedaově příchodu otevřely. Chirujev zcela iracionálně překvapilo, že protější stěna stále ukazuje poslední věc, kterou nastavila, perokresbu jinanu. Originál byl připisován generálovi andan Že Navo, ač mohli všichni hádat, jestli ho skutečně nakreslila ona sama.

Jedao se posadil za stůl vyrobený z černého kamene se zlatými spirálami jako přízračnými otisky prstů. Odněkud vylovil balíček karet na ženg-cai a začal ho míchat s lehkostí prozrazující dlouhou praxí. Pak si všiml, jak na karty civí Stsan, znepokojivě se na ni usmál a balíček odložil.

Chirujev si říkala, že to bude obyčejná poradá, a přála si, aby si uměla mnohem lépe lhát do kapsy. Posadila se po Jedaově pravici. Ostatní členové štábu zaujali v ponurém tichu svá místa. Major Lju si očividně přál, aby šaoský analytik, který velel jeho sekci, nedostal kopačky. Podplukovník Riozu ze strategického na druhou stranu sledovala Jedaa s výrazem *vytáhnu z tebe úplně všechno*, jaký mívala, když potkala někoho nového a zajímavého.

„Tak tedy,“ zahovořil Jedao, „zatímco jsem měl plno práce s tím, jak být nemrtvý, neměl jsem zrovna k dispozici knihovnu, ale pokusil jsem se domácí úkol udělat. Pokud tomu

správně rozumím, v Pevnosti roztočených mincí proběhla modernizace obrany před sedmdesáti lety?“

Svrbí mě noha, říkala si Chirujev v duchu. Udržet tenhle sebeklam bylo stále náročnější. Jak to šaosové zvládají? Ironií bylo, že formační instinkt jí bránil vybreptat její plán. Zmocnilo se jí přesvědčení, že nadřízeného generála nesmí přerušovat.

Sáhla pod stůl a snažila se necuknout sebou příliš zjevně. Dostala křeč do ruky. Málem sykla, spíš překvapením než bolestí. Což bylo směšné, protože věděla, že se to stane. *Jenom svrbění*. Prsty nahmatala dron, po milosrdném krátkém šátrání ho zapnula a vypustila. Jestliže ona sama neslyšela, jak cupitá na pozici, nemohl to slyšet ani nikdo jiný. Pochopitelně existovala možnost, že se ta věc nezaktivovala, ale lepší bude na to pořád nemyslet.

„— fantomový terén,“ říkala Riozu. Ťukla na něco na své tabulce. „Tady je přehled pevnostních děl. Předpokládám, že se změnilo jen málo detailů. Fantomový terén je něco, s čím možná nejste obeznámený.“

Jedao zapátral na své tabulce po příslušných číslech. „Aha, chápu. Co kdybyste svými slovy vysvětlila to, co bych podle vás měl vědět. Operační detaily, ne suchý seznam čísel, co vkládají do síťové databáze. Předstírejte, že jsem kadet.“ Usmál se nad jejich hmatatelným zděšením. „Myslím to vážně. Domnívám se, že to je exotika — zbraň? Obrana?“

„Exotická obrana,“ vysvětlovala Riozu. „Účinnost klesá s druhou mocninou vzdálenosti a energetickými jádry proniká jedna radost. Ale dělá přesně to, co naznačuje jméno. Vytváří v prostoru dočasný terén.“

Kde je ten dron? Za jiných okolností by byla Chirujev poskytla lepší vysvětlení. Riozu si vždycky myslela, že mluví jasněji, než tomu ve skutečnosti bylo. Chirujev stékal pot po zádech. Neodvažovala se přestat předstírat, že dává pozor, aby se po dronu podívala, a pokud by na něj ještě pomyslela, vrátil by se ten oslabující tělesný účinek.

Jedao znovu zvedl karty. Rozložil je a otočil prvních šest. Eso v soukolí, eso v růžích, eso v očích, eso ve dveřích, Planoucí korouhev a Utopený generál. Velice nešťastný list, pokud jste byli pověřiví.

„Terén může znamenat spoustu věcí,“ podotkl Jedao mírně. „Zvlášť když se jedná o exotiky. Mluvíme o překážce pohybu, jako když plavete bahnem, skutečných hmotných překážkách, silových stěnách —“

Všichni si uvědomili zvláštní slabou, vysoko posazenou melodii vycházející z místa po straně místnosti. Dron vylezl zpod skříně. Chirujev okamžitě pochopila, kterou část rozvodů udělala špatně. A také měla chvíli, aby si vynadala, že použila součástky z té zatracené hudební skřínky. Očividně si dost dobře nepromyslela rezonanční aktivace.

Jehlovač v dronu vypálil čtyřikrát do rytmu s tou strašlivě zkreslenou melodií. Všichni už byli v pohybu. Chirujev se instinktivně vrhla z křesla, aby zaštitila Jedaa, stejně jako to udělali Lju, Riozu a kel Meriki z operačního. Jedao tasil zbraň, ale do změti nevystřelil, protože neviděl jasně cíl.

Jehlovač se zasekl. Hudba škytla, chytila dvojtónovou figuru a falešně kvílela. Dron chvíli pobíhal dopředu a dozadu. Meriki přesto vystřelila. Kulka se odrazila. Chirujev se podlomila kolena. Další výstřely, cítila je, ale neslyšela nic, přestože lidé pohybovali ústy.

Dron se rozpadl, když ho konečně zasáhly dvě kulky. Chirujev ho nepostavila nijak odolný. Po místnosti se v několika směrech rozletěly úlomky. Jeden trefil nohu stolu a odrazil se, ale Chirujev neviděla, kam letěl. Chvilku nato si uvědomila, že si nevšimla vši té krve, i když ji cítila, protože ztratila tu část spektra. Všechno viděla zabarvené do modra, jako v zimě. Pokusila se vstát, ale svaly nespolečně pracovaly.

Kel Lju ležel na podlaze, Meriki se zhroutila na stůl.

„— ošetřovnu,“ říkal Jedao zdálky tvrdým, řízným hlasem. „Dva mrtví, nevím, kolik zraněných. A budu si chtít promluvit

s doktrínou o zvýšení zabezpečení, jestli hafnští agenti něco nasadili na zasranou velitelskou můru. Slyšel jsem o vraždě generála Čerkad.“

Nejdřív dorazil oddíl služebníků. Potvrdili, že Lju a Meriki jsou mrtví. Ljua zasáhly tři jehly. Čtvrtá byla zabodnutá do zdi vedle obrázku jinanu. Jeden z úlomků dronu probodl Meriki oko.

„Dobrá,“ pronesl Jedao stále tím úsečným hlasem. „Uvědomte majora Arvikoï, že odteď je novou zastupující hlavou zpravodajců, totéž platí pro majora Berimaye a operační. Pokusíme se svolat poradu znovu, jakmile mě doktrína ujistí, že tady nejsou žádný další pasti. Všichni ven.“ Na chvíli se zamyslel. „Kromě vás, generále Chirujev. Vy půjdete se mnou.“

Jedao to prostě nemohl nevědět, i přes chatrnou krycí historku, kterou nakrmil zdravotníky. „Pane,“ řekla Chirujev, nebo si aspoň myslela, že to řekla. Vyškrábala se na nohy. Přezívaní štábní důstojníci zasalutovali a odešli.

„Tak jo,“ prohlásil Jedao, když už nebyl nikdo jiný v doslechu, „u vás, nebo u mě?“

Rukou se ani nepřiblížil ke zbrani, ale to se nepřiblížil, ani když střílel na Brezana.

„Moje kajuta bude určitě bezpečná, pane,“ pronesla Chirujev, aniž položila zvláštní důraz na „bezpečná“. Až Jedao uvidí krabice s rozloženými přístroji, bude mít všechny důkazy, jaké potřeboval. Klidně to mohli vyřídit hned.

Chirujevina kajuta byla hned vedle Jedaovy. Jedao ji nechal vstoupit první. Dveře se za nimi zavřely.

„S těma hodinkama jste si nedělala srandu, generále,“ pronesl Jedao, zatímco si prohlížel police, kde měla Chirujev oblíbené cetky. „Ty z růžového zlata by byly hezký, kdybyste je opravila, ale nevádí. Nejspíš jste byla v šoku, když jsem se ptal ve strojovně, jestli někdo poslední dobou nezrekvíroval nějaký tretky. Ale vy byste jejich pomoc nepotřebovala. Vedlejší specializace na akademii bylo strojírenství, mám pravdu?“

Chirujev si nebyla jistá, co chce víc, kulku do hlavy, nebo hůl. Stát zpřímá, aniž se zhroutí, vyžadovalo veškeré její soustředění. „Co prosím?“ vydechla.

Jedao si ji prohlédl a přinesl křeslo. „Posadte se, pro lásku lišky a psa. Radši bych nemluvil do podlahy.“

Chirujev se posadila.

Jedao si založil ruce na prsou. „Ne že bych nevěděl, jakéj na vás má vliv formační instinkt, generále, ale potřebuju, abyste dávala pozor na to, co vám řeknu, a použila svůj skutečný mozek, ne tu část, která mě chce utitulovat k smrti. Omluvte ten výraz.“

Chirujev zírala na jeho zbraň v pouzdře. „Zradila jsem vás, pane,“ zachraptěla. „Moje smrt patří vám.“

„To není to podstatný, generále.“

Chirujev se snažila pochopit toto prohlášení. A Jedao kladl velký důraz na to, aby ji oslovil hodností. Co se to tu děje?

Jedao měl mrazivý pohled. „Zvorala jste to, generále. Způsobila jste smrt dvou našich lidí. Pokud to je standardní jehlovač, je v něm dvanáct nábojů, a my měli štěstí, že se zasekl, takže neumřelo víc lidí.“

Chirujev se trásla nad opovržením v jeho hlase.

„Uvědomuju si svou reputaci. Opravdu jsem pobil jednu kel-skou armádu. Takže si taky uvědomuju, že kelové mají milion důvodů, aby mě chtěli vidět mrtvého.“

Ale myslel jsem to vážně, když jsem říkal, že budu bojovat proti Hafnům.“ Zkřivil rty. „Střílení lidí je jedna z mála věcí, ve kterých jsem dobřej. Je to jedinej způsob, jak to můžu odčinit. A na to potřebuju vojáky, ne mrtvolý.“

„Pane,“ zašeptala Chirujev, ale nenapadlo ji, co říct dál.

„Býval jsem šaoský agent,“ pronesl Jedao normálnějším tónem, z čehož Chirujev zmrzlo srdce. „Nedělal jsem to dlouho, než mě převely ke kelům, ale divila byste se, kolik úkladných vražd zvládnete během osmi měsíců, pokud na tom vaše heptarcha trvá. Mezi mnou a tím dronem byli kelové, včetně

vás. Vzhledem k formačnímu instinktu jste potřebovala být se mnou o samotě. Mohla jste za mnou ten dron poslat cestou do jednacího sálu, pokud jste ho už měla k dispozici. Šla jste půl kroku za mnou, ale mohla jste snad potlačit formační instinkt na tak dlouho, abyste mě nestrhla nebo něco, než by udělal, co měl. Předpokládám, že zbraň s větší průrazností jste nevyrobila, protože vám chyběly vhodné součástky. Nicméně by mě mohl bez problémů střílet do zad. Kdybyste přitom byla aspoň trochu šikovná, měla byste zpátky svůj roj a ti důstojníci by ještě byli naživu.“

Chirujev ze všeho nejdřív napadlo, že pokud něco od tohoto rozhovoru čekala, kritika pokusu o úkladnou vraždu to tedy rozhodně nebyla. Druhá její myšlenka byla, že měla vědět, že i čtyřsetletý šaos, který strávil většinu života v kelské službě, bude projevoval šaoskou posedlost způsoblostí. „Tato možnost mě nenapadla, pane,“ přiznala Chirujev prostě.

„Očividně.“

„Moje smrt patří vám, pane.“

Jedao na ni zašilhal. „Jakej je rozdíl mezi houslema a kelem?“

Na to odpověď znala. „Kel hoří déle.“

„Podívejte. Umím mluvit jenom jazykem zbraní, takže jsem se možná ještě nevyjádřil jasně. Nechci vaši blbou *smrt*, generále. Zabíjení lidí je ohromně snadný, ale obvykle je nevratný. Kelský velení si očividně myslí, že jste dobrá. Uvažovali o tom, že vás jednou povýší, jestli chápu správně poznámky ve vašem profilu.“

Chirujev proti své vůli ztuhla, ale Jedao pokračoval dál.

„Já chci váš *život*, generále. Chci vaši pomoc při boji proti Hafnům. Ale musíte mi slíbit, že už nenecháte zabít další lidi kvůli podobný ledabylosti. Protože jestli to uděláte znova, tak vám ukážu zatraceně hnusnej způsob, jak někoho zabít hrací kartou.“ Vytáhl z rukávu kartu — dvojku v soukolí. Svůj osobní znak.

„Budu vám sloužit, pane,“ přislíbila Chirujev, „tak dlouho, jak budete vyžadovat.“

Jedao se na ni zářivě usmál a Chirujev pochopila, že je zcela poražena.

Kapitola tři

Když byl Režnyj Brezan kadetem ve třetím ročníku na druhém stupni kelské akademie, zjistil, proč je cvičení Purpur 53 zapsáno jako Purpurová paranoia. Jeho třída věděla, že se toto cvičení blíží, třebaže netušila, jak zlé to bude. O pár let dříve si jedna třída vytáhla verzi zahrnující spoustu bombardování z oběžné dráhy. Všichni se shodovali, že takové štěstí nikdo hned tak mít nebude. Kromě toho byla předloni jmenována nová velitelka, která byla vyhlášena tím, že bezvýhodné scénáře navrhuje už při snídani.

Jejich obvyklý cvičitel byl podsaditý, prošedivělý muž, který se nikdy neusmíval. Brezan, sedící ve třídě s ostatními kadety, si všiml, jak mu svítí oči. To nebylo dobré znamení. Onuen Wei vedle něj pomalu, zhluboka dýchala, což znamenalo, že si toho všimla taky.

Do místnosti vstoupil štíhlý mužovar. Brezan poznal alt, nosící sice nejrůznější obličej, ale všechny bez výjimky rozjařené šeredné. Při pohledu na ruce bez rukavic se Brezanovi sevřel žaludek odporem. Žádný z kadetů nenosil kelské rukavice, toto právo si vyslouží až při absolutoriu. Neokázalé chování nově příchozího však působilo dojmem velkých zkušeností. Mužotvar neměl označení frakce ani hodnosti. Nebylo to zapotřebí. Zehun by se nikdo neodvážil odporovat.

V místnosti zavládlo hrobové ticho.

„Pro tohle cvičení,“ začal cvičitel, „vás předám hostujícímu cvičiteli. Šaos Zehun nám zapůjčil šaoský hexarcha.“ Takže toto tedy byl osobní asistent hexarchy šaos Mikodeze, jeden z mála šaosů děsivějších než hexarcha sám. Zehun si tento konkrétní obličej pořídilo před několika měsíci. Zprávě o tom se nedalo uniknout. „Očekávám, že Zehun budete prokazovat stejnou úctu a poslušnost jako mně či kterýmkoliv kelským nadřízeným.“ Cvičitelův neúsměv teď byl vpravdě krutý. „Je vysoce pravděpodobný, že zná víc způsobů, jak rozřezat otravný kadety, než já.“

Hrozba byla zbytečná. Všichni slyšeli, jak Mikodez krátce po nástupu k moci z legrace zavraždil dva své vlastní kadety.

„Je mi potěšením vás všechny poznat,“ proneslo šaos Zehun. Hlas mělo tichý, ale ne změkčilý.

Cvičitel mu pokynul a se sarkastickým pohvizdováním odešel.

„Dobrá,“ pravilo Zehun. „Pojďte se mnou.“

Vydali se dlouhou chodbou a prošli několika pasážemi, až dorazili k sekcím Citadely 9 s proměnlivým rozložením. Odteď se Brezan soustředil, aby se nedíval příliš pozorně na stěny, jejichž úhly jako by se měly každou chvíli rozpadnout, ani na podlahu, která vyvolávala dojem velkých a neklidných hadů. Brezanův spolubydlicí, student techniky, rád čítal braková dobrodružství zasazená do útrob areálu. Nevyhnutelně se v nich vyskytovali zběhlí vraždící roboti, občas nějaká mluvící fretka a také odvážní kadeti, jimž nikdy nedošla munice. Brezan se pokusil něco přečíst a zjistil, že to je neobvykle strhující čtení. Pochopitelně většina dobrodružství končila dobře. Nic, do čeho byl zapletený nějaký šaos, ale prostě dobře skončit nemohlo.

Konečně došli ke dveřím. Brezanův zrak se na ně odmítl zaostřit, a tak se kadet místo toho podíval na šaose. To, že se pravá ruka Zehun nikdy nevzdalovala od boku, nebylo

právě uklidňující. Brezan neviděl zbraň, ale to ještě nic neznamenalo.

„Říkáte si, proč vám hodili na krk lišku,“ začalo Zehun. „Řeknu to popravdě. Vaše velitelka prohrála sázku s mým hexarchou. Z důvodů, které mi taky nejsou jasné, ji z toho můj hexarcha nechal vyváznout lacino.“

To Brezana taky neuklidnilo.

„Když už je to venku, mohli bychom situaci využít co nejlíp. Až vám dám svolení, vstoupíte po jednom do dveří. Tam najdete na stole obálku a pero na psaní. Radím, abyste obálku otevřeli okamžitě, protože i když je tento scénář tahový, čas jednotlivých kol je vymezený. Šest minut na jedno, abych bylo přesné.“

Brezan se zamyslel. „Pane, mám otázku.“

„Jméno, pískle.“

Bylo protivné, když ho takto oslovil nekel, ale jako hostující cvičitel na to mělo Zehun právo. Nemluvě o tom, že by byla sebevražda obvinít asistenta hexarchy z urážky. „Kadet Režnyj Brezan, pane.“

„Vaše otázka.“

„Jsou v místnosti hodiny?“ Brezan si všiml, že mu jeho augment neodpovídá.

Zehun se náhle usmálo. „Ne.“

Nádhera. Brezan se rozhodl, že raději počká, než zjistí víc, místo aby strkal dál krk do oprátky. Snažil se nemyslet na to, co by řekla jeho kelská sestra Miuzan. To, jak si ho dobírala, že bude víc kel než *kdokoliv*, bylo prokletím jeho života už od dětství.

„Většina pokynů bude v papírech,“ pokračovalo Zehun, „ale scénář je v zásadě takovýto. Jste součástí kelské bojové jednotky, která má potlačit vzpouru v izolovaném městě. Obdrželi jste informaci, že jeden z vás je zničený jestřáb, který spolupracuje se vzbouřenci, jenomže informátor zemřel, než mohl na zrádce ukázat prstem. Hodně štěstí při řešení situace.“